

דף ב' ע"א

במשנה: דיני ממונות בשלשה וכו'.

ר"ע מחייב בכופר שלא בכוונה, דהרי בלא"ה לא אתיא מתניתין כר"ע, דא"כ קשה נזק למה לי, כמו שכתבו התוס' שהבאתי.

★★

במשנה: החליצה והמיואנין בשלשה.

וברשי': ובשלשה בעינן. דכל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון וכו' ע"כ. וכעין דאורייתא היינו כעין גט, שבא להוציא מקדושי תורה, וה"נ מיאונין שבאים להוציא מקדושי קטנה שהם דרבנן.

והנה הנודע ביהודה (במה"ת חאה"ע סי' ק"ה וקי"ד) דן בשיטת הקדמונים, האור זרוע והתרומת הדשן, דכל גט אף הניתן מיד הבעל ליד האשה ואין צריך קיום, צריך להינתן לפני ב"ד של ג', וטעמם לפי שבמסירת הגט יש גם לתא דדיני ממונות, כיון דע"י הגט גובה האשה כתובתה ובלאותי, ואין הבעל יורשה ואינו אוכל פירות בנכסי מלוג שלה, ופטור מקבורתה ומפרקונה, ומטעם זה פסלו גט הניתן

הקשו בתוס' אמאי לא תני כופר ולי' של עבד, ותירצו הי"מ משום דלא מחייב כופר אלא היכא דנסקל השור והשור מיתתו בכ"ג ודלא כר"א עיי"ש, והקשו התוס' דהא איכא אמוראי התם דסברי דאפילו ר"ע דריש אם כופר לרבות שלא בכוונה, וא"כ הוי מתניתין דלא כר"ע ודלא כר"א, עיי"ש.

וכתב הגאון מהר"ם א"ש זצ"ל בקובץ כרם שלמה (שנה י"ג קו' ח' סי' כא): ונלפענ"ד דהנה לקמן דף ג' ע"א בתוס' ד"ה נזק, כתבו וז"ל, לאו בשור שהזיק שור איירי, דהא איתא בהחובל, דגובין אותו בכבל, אלא בשור שהזיק אדם איירי, ומתני' דלא כר"ע, דהא ס"ל דשור שהזיק אדם בין תם ובין מועד משלמין נזק שלם, עכ"ל. ולפי"ז ניחא תירוץ הי"מ, דשפיר כתבו דלכך לא תני כופר משום דלא מחייב כופר אלא היכא דנסקל השור, ולא קשה דהא